

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 listopada 2008 r. skargi B. J.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w P. z dnia 25 września 2006 r., sygn. akt II Nc (...),
wydanego w postępowaniu upominawczym w sprawie z powództwa "P.(...)" - Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko B. J.
o zapłatę,

odrzuca skargę i zasądza od B. J. na rzecz "P.(...)" sp. z o.o. w W. kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego wniesioną skargą.

Uzasadnienie

Pozwany B. J., zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty (wydanego w postępowaniu upominawczym) Sądu Rejonowego w P. z dnia 25 września 2006 r.

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przepis ten wyraża zasadę, że przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykorzystanie przez stronę przysługujących jej środków prawnych. Wyjątek od wskazanej zasady

przewiduje art. 424¹ § 2 k.p.c., który w sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi uzależnia od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. W przedmiotowej sprawie wyjątkowy wypadek, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c., nie występuje.

W skardze nie wykazano, aby nieskorzystanie przez pozwanego z przysługującego prawa do zaskarżenia orzeczenia sądu I instancji miało nastąpić w okolicznościach, które można by zakwalifikować jako wyjątkowy wypadek w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c. Nie jest rzeczą Sądu Najwyższego przedstawianie okoliczności, które mogłyby przemawiać za potraktowaniem sytuacji jako wyjątkowej w rozumieniu powyższego przepisu, niemniej jednak można przykładowo wskazać, że istnienie takiego wyjątkowego wypadku może wchodzić w rachubę w sytuacji, w której strona nie skorzystała z przysługującego jej środka zaskarżenia z powodu ciężkiej choroby, katastrofy, klęski żywiołowej lub uzyskania błędnej informacji od pracownika sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006, nr 6, poz.113). Skarżący jakiegokolwiek tego typu okoliczności nie wskazał.

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem w części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 1 – 6 k.p.c., powinna zawierać między innymi „wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne” (pkt 3). Nie sanuje tego braku okoliczność, że przepisy prawa powołane zostały w podstawach, na których skarga została oparta (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.), skoro wymagania skargi wskazane w pkt 2 i 3 art. 424⁵ § 1 k.p.c. są niezależne od siebie i spełniają, jako istotne elementy skargi, różne funkcje i cele. Przytoczenie podstaw skargi i ich uzasadnienie pozostaje w związku z treścią art. 424⁴ k.p.c., natomiast wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne jest konieczne, bowiem istotą skargi jest właśnie stwierdzenie niezgodności zaskarżonego orzeczenia z prawem, a więc konkretnym jego przepisem. Naruszenia prawa materialnego lub procesowego mogą, ale nie muszą spowodować niezgodności z prawem. Przepisy powołane w podstawach skargi niekiedy będą jednocześnie przepisami, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, nie zawsze jednak zależność taka będzie występować. Wypełnienie obowiązku związanego z wymaganiami określonymi w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. -

nałożonego na osoby uprawnione do sporządzenia skargi, którymi są profesjonalni pełnomocnicy procesowi lub podmioty o kwalifikacjach wskazanych w ustawie - nie może być, z przyczyn wskazanych, zastąpione przez powołanie jedynie podstaw skargi i ich uzasadnienie. Niezawarcie tego elementu w skardze powoduje jej odrzucenie (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art.98 w zw. z art. 424¹², art. 398²¹, art. 391 § 1 k.p.c.